Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 728 (6162) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Luni 17 noiembrie 1969

ROMÂNIA ÎN MEXIC

ECHIPA NOASTRĂ CÎȘTIGĂTOARE A GRUPEI DIN PRELIMINARIILE C. M. CU UN PUNCT AVANS!

Clasamentul final al grupei

1. **ROMÂNIA**	6	3	2	1	7–6	8
2. Grecia	6	2	3	1	13–9	7
3. Elveția	6	2	1	3	5–8	5
4. Portugalia	6	1	2	3	8–10	4

● După 31 de ani, din nou în turneul final al Cupei „Jules Rimet" ● Publicul — la înălțime ● Echipa Greciei la primul ei „egal" în București

Echipa României cu cîteva clipe înainte de începerea partidei. De la stînga la dreapta: Deleanu, Dumitrache, Dobrin, Radu Nunweiller, Dembrovschi, Dinu, Sătmăreanu, Dan, Hălmăgeanu, Răducanu și Lucescu

In meciul decisiv: 1-1 (1-0) CU ECHIPA GRECIEI

Fotoreporterul nostru a surprins la cabina echipei române un moment emoționant: jucătorii îi mulțumesc, pe rînd, antrenorului lor, profesorul Angelo Niculescu... Iar acesta îi strînge la piept — așa cum face în imagine cu Dumitrache — ca un părinte bun.

VICTORIE!

Intr-un București îmbrăcat, de circumstanță, în haine cosmopolite, invadat de mii de turiști români și străini, cu centrul frămîntat de neastîmpărul oaspeților săi de o zi, de furnicarul uman și motorizat, în căutare de hrană și combustibil, dar mai presus de toate răscolit de acea vînătoare zgomotoasă după un loc în tribunele de la „23 August", echivalat — realmente ori doar anecdotic — cu fișuri, ceasuri sau cu multe sute de lei, nu s-a vorbit, timp de 24 de ore, decît despre fotbal. Competent ori diletant, monologul comun s-a topit la ora amiezii, în ambianța stadionului, îmbrățișat de voalul toamnei de miere a anului, incrementită aici ca-ntr-un refugiu neștiut.

Meciul de fotbal România — Grecia s-a desfășurat ca o piesă de teatru în două tablouri, esențial deosebite unul de altul. A fost, de fapt, o dijerență de ritm care a tăiat în două spectacolul pe care-l întrevedeam unitar. Primele 45 de minute au zburat pur și simplu ca o respirație, timpul s-a fugărit parcă singur din urmă, fiecare secundă bicluind-o pe cea dinaintea ei pentru a o scoate din scenă. Următoarele 45 de minute au picurat parcă plumb în secundele sale, a căror succesiune se făcea cu scrîșneli de angrenaj înțepenit în nisip.

Explicații? Știu și eu? S-a început în trombă, cum se spune în sport, așteptîndu-se golul victoriei, atît de dorite. De aceea timpul se sufoca el însuși pînă cînd golul a căzut într-adevăr, în cel de-al 36-lea minut marcat de cronometre. A urmat acel respiro atît de critic, dar și de firesc, în limitele căruia oaspeții au egalat. Spectrul ultimului minut de joc s-a instalat pe chipurile jucătorilor noștri, în sufletele lor și — vai! — chiar în mușchii și judecata lor, făcîndu-i să se întindă spre el ca spre un țărm promis, dar îndepărtat pînă la efemeritate. In acest început de coșmar, un om și-a păstrat intacte calmul, puterea de luptă, clarviziunea, ambiția încăpățînată. El a fost Mircea Lucescu, căpitanul tricolorilor noștri, care-și culegea de pe tot terenul mingile, rostogolindu-le, cu vîrful bocancilor săi, spre careul adversar, penetrînd dispozitivul defensiv al acestora. In jurul lui s-au țesut firele de voință ale celorlalți jucători, dintre care Dumitrache, Dembrovschi și Sătmăreanu au fost pe punctul de a schimba primejdiosul rezultat de egalitate.

Așa s-a făcut că, după ultimele 90 de minute ale „asaltului Mexicului" cum a denumit C. Topescu partida de ieri, românii au cucerit VICTORIA. Da, VICTORIA, pentru că turneul la care fotbaliștii noștri au participat s-a sfîrșit cu VICTORIA lor, pe care egalitatea de ieri n-a putut-o anihila și pe care ar trebui să nici nu o întunece. Știu că s-a dorit o victorie și în această ultimă partidă, însă numai pentru a-i pune pe băieți și nervii tuturor la adăpost de neprevăzut, dar acum cînd șansa echipei s-a realizat integral, cînd scopul eforturilor de peste un an de zile s-a fructificat, cînd locul turneului final al C.M. de fotbal a devenit — după trei decenii — o realitate, să ne bucurăm sincer, să nu umbrim prin nimic marele succes al jucătorilor și antrenorilor, să nu devenim blazați și snobi măcar pentru a nu ne îndepărta astfel de noțiunea de sport! Și încă ceva: să ne gîndim, o clipă măcar, și la cei care, zbătîndu-se pentru asigurarea unui climat sănătos și sincer în fotbalul nostru, pentru acordarea lui cu cerințele moderne ale jocului cu balonul rotund, au contribuit și ei la fundamentarea succesului de azi, realizat în mod concret de noua și talentata generație pe care se bazează echipa națională. Acestor băieți inimoși, îndrăgostiți încă de la prima vedere de fotbal, doresc să le amintesc chiar în ceasul dulce al marii bucurii comune, că drumul lor de-abia a început. A început cu o VICTORIE, dar trebuie să continue în Mexic, unde actuala echipă a României poate să marcheze o comportare memorabilă, nu numai pentru ea, dar și pentru alții. Drumul succeselor abia i s-a deschis ieri, odată cu prima sa VICTORIE și rămîne astfel pînă îl vor invada amotițiile și valoarea sportivă a celor 16 finaliste. Care va fi locul vostru pe acest drum? V-ați gîndit băieți? Cred că este tocmai timpul s-o faceți.

Em. VALERIU

Semnificația succesului

A fost trecut, deci, cu bine și acest ultim, dar foarte dificil (cum s-a văzut) obstacol din cursa calificării în turneul final al campionatului mondial. Este adevărat că el ne-a dat — îndeosebi în repriza secundă — mult mai multe emoții decît ni le puteam închipui, dar important rămîne faptul că echipa națională a României va participa, anul viitor, la suprema competiție fotbalistică din Mexic.

Fără îndoială că o victorie a reprezentativei țării noastre în meciul de ieri, care era de prevăzut și care — în ciuda anumitor deficiențe din jocul tricolorilor — a ocolit-o în mod nedrept, ar fi dat și mai multă strălucire evenimentului așteptat vreme de peste trei decenii de către iubitorii fotbalului din țara noastră. Dar chiar și așa, în condițiile acestui rezultat de egalitate (remarcabil, totuși, ca valoare dacă avem în vedere că el a fost obținut în fața celui mai periculos adversar din grupă, aflat — după cum ne-a demonstrat-o ieri atît de elocvent — în mare progres și care a luptat cu o extraordinară dîrzenie pentru victorie), performanța băieților noștri nu este mai puțin demnă de elogiu.

În fond, cine le-ar fi dat lor vreo șansă înainte de începerea întrecerii din preliminarii și, mai ales, după acel debut nefericit de la Lisabona? Cine ar fi crezut — inițial — că echipa Portugaliei, medaliată cu bronz la Londra, și formația Elveției, nelipsită de la turneele finale ale ultimelor ediții de campionat mondial, se vor clasa, în cele din urmă, pe locurile codașe din grupă, iar calificarea pentru Mexic va fi disputată direct de reprezentativele României și Greciei, care porniseră doar în rolul de outsidere?

Dacă nu ne înșelăm, în vara anului trecut, în situația nu prea rozã în care se afla fotbalul românesc pînă și la nivelul reprezentării sale naționale, s-au emis chiar unele păreri împotriva participării țării noastre la actuala ediție a campionatului mondial, sub motivul că ea s-ar putea încheia cu un eșec compromițător.

Și iată că astăzi, după ceva mai mult de un an de la acele momente de cumpănă, perioadă în care în privința lotului reprezentativ s-au petrecut serioase schimbări în bine, sărbătorim cu toții succesul echipei noastre naționale, care este, de fapt, al fotbalului românesc.

Putem spune, fără a exagera, că reprezentativa României a cîștigat deopotrivă cu calificarea — absolut meritată — la turneul din Mexic, stima și prețuirea adversarilor săi direcți de pînă acum, ca și respectul viitorilor adversari. Grație rezultatelor sale din preliminariile campionatului mondial și din partidele amicale susținute de-a lungul anului în curs, ea s-a impus în lumea soccerului internațional și evoluția ei pe diferitele meridiane ale lumii este acum solicitată și așteptată cu interes.

Avem, de asemenea, motive întemeiate să credem că prin acest ultim pas care s-a făcut spre Mexic și pentru care, exprimînd — sîntem siguri — sentimentele tuturor iubitorilor de sport din țara noastră, adresăm cele mai calde felicitări jucătorilor, antrenorilor, medicului echipei și conducerii federației de specialitate, fotbalul românesc va resimți acel stimulent ce îi lipsea pentru realizarea unei redresări și a unui progres substanțial la nivelul fiecărui eșalon al său.

Fie, deci, ca acest strălucit succes al echipei naționale să semnifice baza de lansare spre o afirmare definitivă și prestigioasă a soccerului nostru în lumea fotbalului internațional.

C. FIRANESCU

ASTĂZI A CÎȘTIGAT SPORTUL...

Decorul a dat acestui meci mai multă strălucire decît jocul însuși. Firește, spectacole se pot produce și în aer liber, dar ele rămîn fade fără cadru. Chiar atunci cînd fundalul e constituit din grația masivă a coloanelor de marmură, gala se salvează doar prin „son et lumière". Iar sunet și lumină au fost din belșug ieri în cazanul cu trepte din bariera Vergului, de la focurile de artificii ale începutului, pînă la torțele de celuloză din final.

Rama sonoră și optică, limitată în puteri și durabilitate, a dovedit și ieri valoare de paleativ, pentru că, totuși, piesa se joacă pe scenă. Acolo, în arenă, se dezleagă ghemul destinelor, acolo se decid bravii, acolo se confundă contradictoriile interese. Dar dacă piesa nu e la înălțimea așteptărilor, dacă ea nu satisface aspirațiile privitorilor? Atunci îți rămîne savoarea decorului, în tonuri vulcanice, în cromatică delirantă la prolog, apoi tot mai pastelat spre final, pentru a nu distona cu piesa.

S-a făcut totul ca decorul să aibă și fast și sobrietate, îmbinînd efectele butaforice cu decența. Elicopterul a produs vîrtej de praf roșu, iar fanfara a fost redusă la surdină. Gradenele au geamăt de lume, pînă sus pe practicabilele niciodată utilizate pînă acum. Stindardele a două țări, multiplicate, au pavoazat galeriile, dînd fond de ten pestrițelor lozinci.

Dar, în ciuda ingeniosului slogan apărut la peluză, care încerca să-l contrarieze pe Giraudoux și să-l contrazică pe Homer, în ciuda superbei dorințe afișată pe pînză: „Astăzi cîștigă Troia", aheii s-au bucurat de grațiile Olimpului și au obținut un armistițiu care de fapt nu le mai folosește la nimic.

In tabără, nu prea în formă, a presupușilor troieni, impresionantă a fost, înainte de începerea actului doi, întrunirea la mijlocul scenei, în buchet strîns, a combatanților, cărora, în șoaptă, ca la confesional, un tînăr basileus le-a cerut legămîntul.

Acum, că piesa s-a sfîrșit, în văzul spectatorilor și bucuroși și triști, rămîne în urmă, deplin în amintire, decorul. Și goana după bilet a acelui rafinat intelectual care altfel sfidează sportul, și disperata intervenție a celor 7000 de suflete din comuna bănățeană Jebel care cereau amînarea reviziei la rețeaua electrică pentru a nu pierde spectacolul. Totul rămîne în urmă, afară de gîndul că o echipă s-a calificat. Iar pentru ochiul nostalgic, acea pancartă de baștină a stadionului: „Părinți, înscrieți-vă copiii la centrul de învățare a înotului de la bazinul Floreasca"!

Victor BANCIULESCU

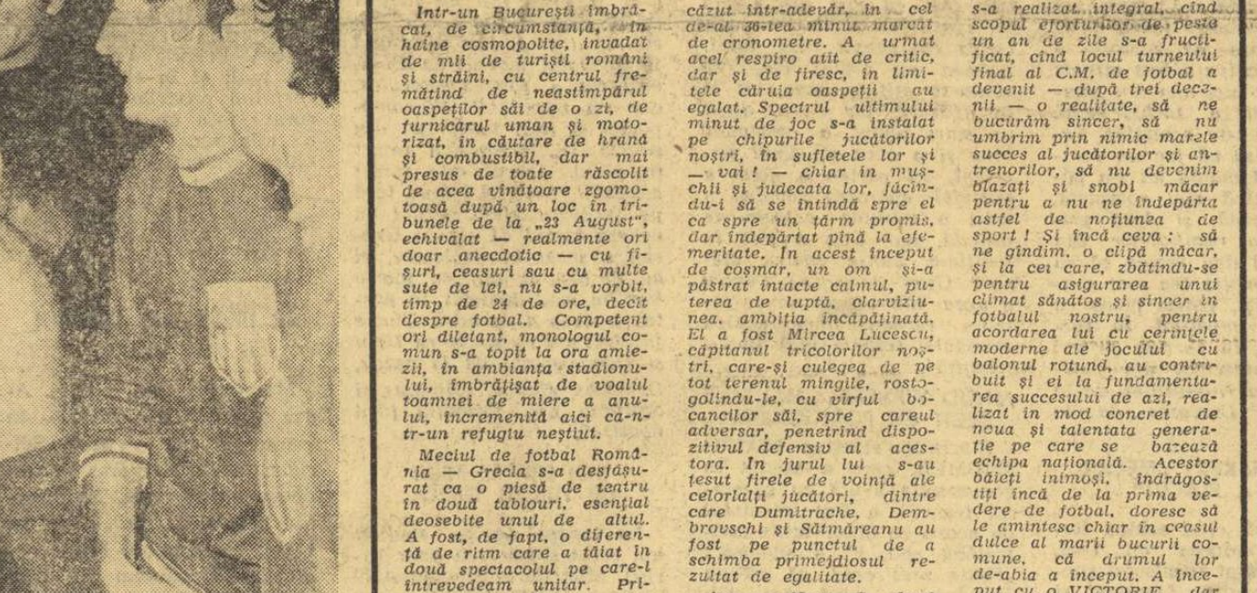

Lupta acerbă pentru calificare și-a pus amprenta pe nivelul partidei

În fața unui ultim și extrem de dîrz adversar, tricolorii și-au deschis calea spre Mexic

Ca și la meciul cu Portugalia, ieri ne-am început comentariul chiar de la masa presei, sub impulsul atmosferei de mare satisfacție pe care „tribunele" marelui nostru stadion au trăit-o în clipa cînd ultimul fluier al arbitrului irlandez *John Adair* (sobru, corect, foarte atent) a validat mult așteptata calificare a tricolorilor noștri.

Ceea ce ni se înfățișa ochilor era un tablou unic, reconfortant pentru noi toți, cei care timp de 90 de minute ne sincronizasem bătăile inimilor cu cele ale jucătorilor români. Fiecare trăia atunci clipe de descă-

Călin ANTONESCU
Gheorghe NICOLAESCU

(Continuare în pag. 3)

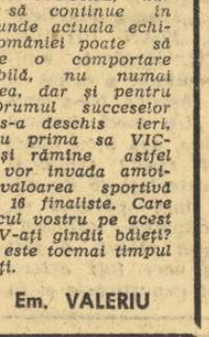

Secunda imediat următoare golului lui Dembrovschi. Ikonomopoulos este făcut șahmat, iar autorul golului se îndreaptă fericit spre coechipieri